

in dit bulletin

Agenda

Steeff de Jong zong Italiaanse liederen bij de uitreiking van de Plantage Poëzie Prijs, begeleid door Jaap Dieleman.

Foto: Jan ter Heide

**Winnaar Plantage
Poëzie Prijs**

'Koopje' door Ton van
Leeuwen

**Herman Koch en
Ali Şerik te gast in
de literaire salon**

**Huizen van de
Plantage**

Plantage Middenlaan
10 & 12

Filmfestival

Met Luuk Bouwman

Hoe maakt U het?

Met Youp van 't Hek

SOOP Lezingen

Plantage gedicht

Ali Şerik

26/01

Hoe maakt U het?

Youp van 't Hek

01/03

Filmfestival

Luuk Bouwman

13/04

Literaire Salon

Herman Koch

Ali Şerik

Beste vrienden,

De Kerstdagen waren nog ver weg, maar Dominik vroeg er al naar. Hoe was Kerst in Nederland, wilde hij weten. Zelf had hij niet zo veel met het feest, niet met zingen, niet met dennenbomen of met het kindeke Jezus.

Ineens was hij er. Een jongen met een vlasbaardje, een capuchon en blauwe ogen in een blozend hoofd. Helemaal geen buitenslaper om te zien. Neergestreken op de bank in het plantsoentje aan het uiteinde van het Entrepotdok. Hij was gekomen om te blijven. Meestal zat hij, 's nachts lag hij vaak. Bewegen deed hij verder amper, zijn hoofd stond steeds in dezelfde stand, zijn ogen staarden in de verte. In het begin kon je nog goed met hem praten. Hij sprak een beetje Engels, vertelde dat hij 22 jaar was en niet terug wilde naar Polen. Waarom niet, dat was onduidelijk. Een id had hij niet, zijn telefoon was kapot. Veel mensen bekommerden zich om hem, ze brachten warm eten, thee, flesjes water, een dekbed, kleren, een koffer, geld zelfs. Lang niet alles pakte hij aan. De koffer bleef ongebruikt staan, liever stopte hij z'n spullen in zijn oude kapotte koffer. Het geld liet hij gewoon liggen. Etensverpakkingen stapelden zich rondom hem op.

De dagen en nachten werden kouder en natter. Een maand later zat hij er nog. Nog onbeweeglijker dan eerst, het praten ging ook moeilijker. Hij bewoog zijn lippen maar er kwam geen geluid. Soms kwamen er hulpverleners kijken, of agenten. Buren belden de GGD, en nog eens en nog eens. Uiteindelijk, vroeg op een vrijdagochtend, stond er een ambulance bij het bankje, met wat agenten. Ze praatten op hem in. Na een tijdje liet Dominik zich meenemen, zittend op een brancard. Misschien kon hij niet meer liggen.

Veel buurtbewoners waren eraan gewend geraakt te kijken of hij er was, telkens als ze langskwamen. Nu was Dominik verdwenen. Het was een opluchting, hij zou ergens warmte en verzorging vinden, al was het maar tijdelijk. Toch, ik weet zeker dat er mensen zijn die graag willen weten hoe het nu gaat met deze jongen, die als een verdwaalde vogel in de Plantage was beland en er niet meer weg wilde.

(AK)

Ton van Leeuwen kreeg als prijs een schilderij van kunstenares Marie-Renee Hoeks.

Foto: Liedewij Loerakker

Van doopsjurk tot knoopsgat

door Jos van Hest

Op 14 september 2024 werd in Het Luther Museum in Amsterdam bekend gemaakt dat Ton van Leeuwen met zijn gedicht *Koopje* de Plantage Poëzie Prijs 2024 heeft gewonnen. Het was een fantastisch muzikaal en poëtisch feest. Steef de Jong zong Italiaanse liederen, begeleid op de vleugel door Jaap Dieleman. Er was een verkooftafel met waanzinnig veel poëziebundels en een bar met volop wijn, bier en andere drankjes. De winnaar van de PPP 2024 kreeg een langdurig applaus en een schilderij van Marie-Renee Hoeks.

De Plantage Poëzie Prijs wordt sinds 1992 jaarlijks uitgereikt. De prijs, een initiatief van de Vereniging Vrienden van de Plantage, heeft een landelijke uitstraling. De dichters die inzenden, komen uit alle streken van Nederland en Vlaanderen. Onder de winnaars zijn dichters van naam. Voor anderen is het winnen van de Plantage Poëzie Prijs een aanzet voor een publicatie of een stimulans om door te gaan. Het thema van de prijs was dit jaar kleding. De organisatie was in handen van bestuurslid Liesbeth de Ruijter en dichter/presentator Jos van Hest. De jury werd gevormd door de dichters Wim van Til, Katelijne Brouwer (winnaar van Plantage Poëzie Prijs 2023) en Jos van Hest (voorzitter). Er waren 186 inzendingen uit Nederland en Vlaanderen. Er kwam poëzie van doopsjurk tot lijkwade, van vintage tot haute couture, van pantoffels tot skipak, van stropdas tot knoopsgat. De jury was verrast door de kwaliteit van veel inzendingen. Dat maakte een zorgvuldige beoordeling er niet makkelijk op.

Er zaten parels bij, maar er mochten slechts drie gedichten genomineerd worden. Dat gebeurde soms met pijn in het hart, maar wel unaniem. De drie genomineerden waren Ton van Leeuwen, Hein van der Schoot en Leo Stilma. Alleen jurysecretaris Liesbeth de Ruijter, die bij het juryberaad aanwezig was maar geen stemrecht heeft, was op de hoogte van de namen van alle dichters die meededen. Uiteindelijk ging de prijs naar Ton van Leeuwen.

In zijn gedicht *Koopje* laat hij een kledingstuk, een 'elletje', het laatste in het kledingrek, verleidelijk spreken in de begeerte-opwekkende tovertaal van snelle reclamejongens. Jij met je sterke schouders (die de weelde kunnen dragen, denk je dan), koop me! Alleen vandaag, met twintig procent korting. En dan volgt er een verschrikkelijke en dubbelzinnige aansporing tot aankoop: 'Laat het niet voor niets zijn geweest alle bloed/ zweet en lage lonen – al weten ze het toch niet.' Je verwacht het cliché 'bloed, zweet en tranen' maar je krijgt 'bloed zweet en lage lonen'. *Koopje* is een gedicht met een boodschap, verlokkelijk en bestraffend, razend en niet betweterig. Vier straffe strofen van elk drie regels om daarna uit de band te springen met een, ook typografisch, slot in scherven. Voor de lezer/consument zijn er maar twee mogelijkheden: koop mij/neem mij/kies mij of doorbreek de kledingketen en stamp de hele boel kort en klein. Een heerlijk gedicht ook om hardop te lezen.

De beide andere genomineerden staan op de site: vriendenvandeplantage.nl

Koopje

Kijk nog maar eens in de spiegel hoe mijn zijde zich natuurlijk gewonnen geeft aan jouw sterke schouders. Hoe je begerende blauwe ogen perfect passen bij het okergeel van de zomer-

mode - alleen vandaag nog 20 procent van me af en het laatste L'etje in het rek. Laat het niet voor niets zijn geweest alle bloed zweet en lage lonen - al weten ze het toch niet. Genoeg plek

in je kast. Negeer mijn cynisme en koop me. Laat me maar inpakken en neem me mee. Of kijk nog eens in de spiegel en trap ons in scherven. Ruk het paskamergordijn aan de kant en stamp

naar de uitgang. Trek onderweg de nieuwe najaarscollectie uit de stelling duw ladder en paspop uit de weg. Maai de kassa van de toonbank laat omstanders in je ogen kijken ren de straat

op spring in de gracht

spartel

zwem

sleur

de hele keten

stroomopwaarts met ons mee.

Koch en Şerik in de Literaire Salon

Herman Koch, foto via Wikimedia Commons

Een tikje onthecht

Lang was Herman Koch die ene van het tv-programma *Jiskefet* die ook nog boeken schreef. Onterecht natuurlijk. Koch's eerste literaire succes, *Red ons Maria Montanelli*, dateert van 1989, dus van voor *Jiskefet*. Dat debuut maakte indruk, het werd vergeleken met *De avonden* van Gerard Reve en zelfs met *Catcher in the Rye* van J.D. Salinger.

Zijn doorbraak naar het grote publiek kwam met *Het Diner*. Over twee moderne koppels die een avondje gezellig uit eten denken te gaan in een restaurant waarin de Amsterdammer gemakkelijk restaurant *De Kas* in de Watergraafsmeer kon herkennen. Tijdens het eten ontvouwen zich alle morele dilemma's waarmee de hedendaagse mens te kampen kan hebben. *Het Diner* werd 33 keer vertaald en vier keer verfilmd.

Wereldwijd werden meer dan een miljoen exemplaren verkocht.

Vorig jaar kwam Koch ineens op een heel andere manier in het nieuws. Vanwege een nieuw boek, dat zeker. Maar nog veel meer vanwege de aanleiding om dat boek te maken. *Ga je erover schrijven?* is de titel. De arts die die vraag stelde, had Koch in behandeling wegens prostaatcancer. Ja, dat wilde Koch wel. Maar dan zou het geen verhaal worden over het ziekteverloop - die waren er al genoeg. Het werd een boek over een manier van in het leven staan, een tikje onthecht maar met familie en vrienden dicht in de buurt. Met zo min mogelijk verplichtingen en afspraken. Dat alles genoteerd met de precisie die zijn schrijven kenmerkt, met een hang naar het absurde en vileine humor.

Hoe het intussen met Koch gaat? De ziekte is stabiel, hij heeft geen lichamelijke bijwerkingen van de medicijnen en geen pijn. Eén bijwerking is er wel. Koch was gewend eens per twee jaar met een nieuwe titel te komen. Sinds zijn ziekte heeft hij haast. Binnen een jaar lag dit keer de opvolger in de winkel: *Luchtplaats*. Een roman met thrillerachtige elementen over een schrijver, een detective en een crimineel met literaire aspiraties.

In de Literaire Salon wordt Koch geïnterviewd door Ariejan Korteweg.

Ali Şerik, foto door Jan ter Heide

Weergaloze vertelling

Ali Şerik komt als zevenjarig jochie naar Nederland. Zijn vader is gastarbeider in de textielindustrie in Twente. Omdat zijn zoon in zijn ogen te snel verwesterde, stuurt hij hem op twaalfjarige leeftijd terug naar Turkije. Daar woont Ali tot z'n vijftiende op het platteland bij een tante in een dorp zonder elektriciteit en zonder stromend water in de huizen. Daarna verblijft hij nog een jaar in Ankara bij een oom. Terug in Nederland zijn de vriendjes van vroeger uitgevlogen en is zijn opleiding gebroken. Het Nederlands blijkt hij net zo snel vergeten als hij het eerder had geleerd. Hij gaat werken en schrijft in het Turks. Drie bundels verschijnen in Turkije. Pas als hij kinderen krijgt - hij verhuist voor de liefde naar Amersfoort - schrijft hij in het Nederlands. Eerst gedichten bij interviews met personen, dan bij foto's en daarna een eerste bundel, *Door bloeiend heimwee*, gevolgd door *De hartslagen van de mus* en in 2018 *De stem die baart*.

In 2022 verschijnt zijn poëtische epos *Land van weemoed*, een weergaloze vertelling over de eerste generatie Turkse gastarbeiders die huis en haard verlieten voor een nieuw leven in een nieuw land. Onbarmhartig en liefdevol, subtiel van taal, niets verbloemend, getuigt het boek van een grote compassie en wijsheid. In 2024 komt hij opnieuw met een poëtische vertelling: *De zachte veren van de tijd* gaat over de nachtelijke reis van een groep bootvluchtelingen, en over vluchtelingen in andere tijden en culturen. Over deze romans, die eigenlijk associatieve poëtische verbeeldingen zijn, bloemrijk, barok, schril, precies, liefdevol en noem maar op, gaat Jos van Hest met Ali Şerik in gesprek.

LITERAIRE SALON

Datum: **Zondag 13 april**
Inloop: **Vanaf 14.30 uur**
Aanvang: **15:00 uur**
Toegang: **Gratis voor leden, niet-leden €10,-**
Locatie: **Bovenzaal van de Hortus Botanicus, Plantage Middenlaan 2a, Amsterdam**
Reserveren: **activiteiten@vriendenvandepantage.nl**
o.v.v.: **Literaire Salon**

Na afloop signeren en borrel in het café

Huize Cats, hotspot voor de joodse gemeenschap

Tekst: Esther Wouthuysen
Illustratie: Plantage Middenlaan 12
door Joanna Blaisse

Plantage Middenlaan 10 en 12 zijn als een eenheid ontworpen. De witgesausde huizen behoren tot de vroegste voorbeelden van de architectonische stijl die in de beginperiode van de bebouwing van de Plantage dominant was: het neo-classicisme. Opdrachtgever was August Eliza Tromp, hoofdingenieur bij de Marine, de panden zijn omstreeks 1868 gebouwd. De architect is niet bekend. Op dit stukje van de Middenlaan verzezen in die periode ook de iets hoger uitgevallen dubbelpanden, de nummers 6 en 8.

De gevels zijn witgepleisterd, wat in Nederland vanaf midden negentiende eeuw veel werd toegepast. Met name langs de stadsranden, waar de bolwerken waren geslecht en parkachtige omgevingen ontstonden, vond men witte huizen mooi samengaan met de groene omgeving. Ook in de Plantage vond deze stijl, ook wel neerbuigend de 'stucadoorstijl' genoemd, navolging. De pleistermode was komen overwaaien uit Engeland, waar witte gevels eind achttiende eeuw in zwang kwamen. De neo-classicistische bouwstijl wordt gekenmerkt door symmetrie, een horizontale indeling, meestal over meerdere panden een rechte kroonlijst en weinig prominente details.

Andere voorbeelden zijn de door architect G.W. Breuker ontworpen huizen aan de Plantage Parklaan 10-20 met paleisachtige front en met 'zijvleugels' aan de Henri Polaklaan 2-6 en Plantage Middenlaan 1-5, vergelijkbaar met de serie woningen die hij in Haarlem aan het Kenaupark had gebouwd. Van architect Jean Servais vinden

we meerdere panden in deze stijl aan de Plantage Muidergracht en Plantage Westermanlaan. Pleisteren werd ook toegepast uit zuinigheid, als geld ontbrak om gevels in kostbaar hardsteen op te trekken. Om die reden had bijvoorbeeld architect G.B. Salm bij Plantage Middenlaan 23-25 zijn toevlucht moeten nemen tot witpleisteren.

De eerste bewoner van nr. 12 en misschien ook van nr. 10 was bovengenoemde ingenieur Tromp. In 1874 nam Willem Hovy (1840-1915) met zijn vrouw Pauline Tutein Nolthenius (1845-1905) en destijds vier jonge kinderen er zijn intrek. Hovy was directeur van Van Vollenhoven's bierbrouwerij De Gekroonde Valk, en was als vriend van Abraham Kuyper nauw betrokken bij de oprichting en financiering van de Vrije Universiteit (1880). Nadat nog eens drie kinderen waren geboren, verhuisde het gezin in 1878 naar de Nieuwe Herengracht 143. Uiteindelijk kwamen er 17 kinderen ter wereld, waarvan er vijf jong zijn overleden.

Na Hovy vestigde zich er de uit Amersfoort afkomstige grossier in koloniale waren Wolf Visser (1836-1907) met zijn vrouw en zuster. De firma adverteerde met 'In honing, suiker en siroop', en bleef bijna 40 jaar op dit adres actief. Van 1908 tot 1921 zetelde er de firma J.K. Smit en Zonen, handelaars in diamanten voor industriële doeleinden, maar blijkens de vele advertenties in de pers ook in huizen.

Van 1922 tot 1934 was hier het legendarische 'Huize Cats' gevestigd, een begrip voor Joods Amsterdam. De uit Gouda afkomstige kok en banketbakker ('cuisinier') Henri Jacob Cats (1884-1942) begon hier samen met zijn vrouw Anna Norden (1885-1943) zijn feestlocatie annex restaurant waar koosjer (ORT, onder rabbinaal toezicht) gegeten kon worden. Buurtgenoten dronken er een 'Catsie', een soort likeurtje. Nadat hij zijn zaak in 1926 met nr. 10 uitbreidde, werd het een Joods-culturele hotspot, als locatie voor de Joodsche Vrouwenraad, de Alliance Israélite Universelle (ter bevordering van politieke en maatschappelijke emancipatie van Joden), talloze huwelijksfeesten, zang- en toneeluitvoeringen en danslessen.

Eind 1934 viel het doek voor Huize Cats. De eigenaren verhuisden naar Nieuwe Herengracht 31, waar ze op bescheiden schaal het restaurant en pension voortzetten, terwijl het feestgebouw tot 1938 op Middenlaan 12 bleef bestaan. Cats en zijn vrouw werden in Auschwitz omgebracht.

Na de oorlog had mode-, culinair en reclamefotograaf Wim Baggelaar er zijn woning en atelier. Tegenwoordig zijn de bovenverdiepingen als woning in gebruik, beneden zit sinds kort uitgever Amphora Books.

De eerste bewoners van nr. 10 volgden elkaar in hoog tempo op. Van hen was architect A.L. van Gendt, die er na 1895 woonde, de bekendste. Vanaf 1905 zetelde hier de firma Polak & Schwarz, de in 1889 opgerichte, wereldwijd opererende geur- en smaakstoffenfabriek. Eigenaar-directeur Joseph Schwarz koos er zijn domicilie. Toen hij in 1925 verhuisde, trok Huize Cats nr. 10 erbij.

Vanaf de tweede helft van de jaren dertig tot ver na de oorlog was het pand in gebruik als confectiefabriek bij achtereenvolgens de firma's Van Kollem en Hoogendijk. Daarna werd de benedenverdieping gebruikt door de Victory Outreach Church van nr. 8. Tegenwoordig heeft het pand een woonfunctie, met beneden het advocatenbureau Vink, Veldman & Swier.

Luuk Bouwman, meester van de slow cinema

door Lies Janssen

'Spiegels van Holland' zou hij zijn films willen noemen, omdat ze aspecten belichten van de cultuur en geschiedenis die onderbelicht zijn. Zijn manier van werken kun je slow cinema noemen. Jaren neemt hij de tijd om zijn films te researchen en als hij gaat filmen, houdt hij doorgaans niet star vast aan een vooropgezet plan, maar gaat met een open blik en veel geduld te werk.

De afgelopen jaren is hij volop gelauwerd voor zijn werk. Op het IDFA van 2024 wint hij met zijn film *De Propagandist*, een archiefilm over Jan Teunissen, hoofd van de filmafdeling van de NSB, de prijs voor beste Nederlandse documentaire. Het jaar ervoor krijgt hij voor zijn film *Allen tegen Allen* over vooroorlogs Nederlands fascisme de IDFA cultuurprijs, wegens "diepgaande research en het creëren van unieke meesterwerken van archeologisch onderzoek in zijn films. Een uniek historisch document, fascinerend, wreed en leerzaam tegelijk."

Samen met Aliona van der Horst wint hij eveneens de prijs voor beste Nederlandse film op het IDFA in 2023 en de prijs van het Forum van de Regisseurs op het Nederlands filmfestival voor de film *Gerlach*, de laatste boer onder de rook van Schiphol, omringd door snelwegen en distributiecentra, die de strijd aangaat met een luidruchtige MacDonald's. Een film die misschien nog wel meer over vriendschap gaat.

Vaak vindt hij zijn onderwerpen dicht bij huis en vloeit uit de ene film weer een andere voort. In zijn eerste lange film *Het Nieuwe Westen* portretteert hij de avonturen van zijn schoonvader, die gefnuikt in zijn politieke ambities om in Oss een zetel voor de LPF te veroveren, zijn buik vol heeft van Nederland. Hij zoekt zijn heil in het voormalige Oostblok om daar een camping te beginnen. In *Donker Oss*, waar Bouwman geboren is en waar hem vele verhalen over de beruchte bende van Oss ter ore komen, gaat hij aan de hand van het werk van de criminoloog Nagel op zoek naar de benedeleden en hun nabestaanden met in zijn hoofd de vraag of criminaliteit is aangeboren of aangeleerd.

Foto: Luuk Bouwman © André Bakker

In de film *Het is waar, maar niet hier* volgt hij vijf jaar lang de Eindhovense enigmatische kunstenaar en cultmuzikant Dick Verdult, misschien wel de 'laatste dadaïst', die in Zuid-Amerika furore maakt. Een film die volgens *de Volkskrant* nieuwsgierigheid paart aan ontmoetingen met andere mensen, gewoonten, geluiden, woorden, tradities.

De films die hij momenteel ontwikkelt, betreden weer andere paden. In *Desert of the Real* onderzoekt hij aan de hand van gesprekken met mensen die ooit een psychose hadden, hoeveel controle de mens over de eigen psyche heeft. *The Eighth Continent* gaat over de vraag wie de eigenaar is van de maan, nu de wedloop om de maan te koloniseren is begonnen. Spiegelt die ontwikkeling de geopolitieke veranderingen die er op de aarde gaande zijn?

FILMFESTIVAL

Datum: **Zaterdag 1 maart**
Tijd: **13:00 uur - 17:00 uur**
Toegang: **Gratis voor leden, niet-leden €10,-**
Locatie: **Let op! Nieuwe locatie!
Crea, Nieuwe Achtergracht 170,
1018WV Amsterdam**

SOOP-lezingen

27 februari | Lezing nog niet bekend

Info volgt ruim vantevoren via de mail

27 maart | Afval - Peter Jan Brouwer

Peter Jan Brouwer begon in 2015 in de Pijp met een groepje burens met het composteren van schillen, koffiedik, theezakjes en groenteafval. Het concept van composteren met wormen levert extra voeding voor de bodem, waar insecten en vogels van profiteren. Bovendien is het een sociale binder voor de wijk. Dit succesvolle idee heeft zich als een olievlek verspreid: er zijn nu meer dan honderd wormenhotels en ruim 2500 composteurs in Amsterdam. In de Plantage staat er een bij de Nijlpaardenbrug.

24 april | Bevolkingsregister - Marco Entrop

Marco Entrop vertelt over de aanslag op het bevolkingsregister in de Plantage Kerklaan. Op zaterdag 27 maart 1943, na de inwerkingtreding van de spertijd om negen uur 's avonds, marcheerde een detachement van de Staatspolitie door de Nieuwe Kerkstraat richting het gebouw van het bevolkingsregister aan de Plantage Kerklaan. De eenheid, bestaande uit een politiekapitein, zijn luitenant, vier politieagenten en drie rechercheurs in burger, was op zoek naar insluipers. Marco Entrop laat de bewakers van het bevolkingsregister en de bewoners van de Plantage Kerklaan vertellen wat er die avond gebeurde.

SOOP LEZINGEN

Locatie: **Nieuwe Kerkstraat 124**
Inloop: **16:00 uur**
Aanvang: **16:30 uur, na afloop napraten met een drankje**
Toegang: **gratis**

Youp van 't Hek te gast in 'Hoe maakt U het?'

Zondagmiddag met een 'driftkaker'

In de zesde culturele bijeenkomst van Hoe maakt U het? ontvangt Kathleen Warners niemand minder dan Youp van 't Hek. Deze cabaretier, die dit jaar afscheid nam in Carré met zijn voorstelling *De Laatste Ronde* gaat u verrassen in Mike's Badhuis theater.

Sinds de jaren tachtig speelt Youp van 't Hek onafgebroken voor uitverkochte zalen, van zijn boeken zijn meer dan vijf miljoen exemplaren verkocht en de tv-registratie van zijn voorstellingen en oudejaarsconferenties trekken meer dan zeventig miljoen kijkers. Daarnaast schrijft hij al vele jaren elke week zijn vlijmscherpe en geestige column in de zaterdag *NRC*.

Foto: Youp van 't Hek © Bob Bronshoff

Het is het succesverhaal van een jongen die al op jonge leeftijd ervan droomt uit te groeien tot een beroemd cabaretier en ondanks tegenslagen, maar vooral dankzij zijn tomeloze energie en wilskracht, die droom weet te verwezenlijken. Het zaadje werd geplant toen de negenjarige Joep - zoals hij van huis uit heet - met zijn ouders mee mocht naar Toon Hermans in Carré. Toon kwam op en ging, zoals hij dat zelf zei, een beetje staan ouwehoeren. Joep begreep er de ballen van, maar vond het geweldig. Vooral het feit dat de zaal blauw lag van het lachen. Dat wilde de kleine Joep ook gaan doen als hij later groot was, dus in de auto op de terugweg zei Joep tegen zijn vader: 'Papa, ik word Toon Hermans!' Die antwoordde: 'Nou, de eerste grap heb je al gemaakt, jongen!'

Kathleen Warners: 'Ik vind het een enorme eer dat ik de inmiddels 70-jarige "driftkaker" mag interviewen voor alle Vrienden van de Plantage!'

HOE MAAKT U HET?

Datum: **Zondag 26 januari**
Inloop: **Vanaf 14.00 uur**
Aanvang: **14.30 uur**
Toegang: **Gratis voor leden, niet-leden €10,-**
Locatie: **Mike's Badhuis theater,
Boerhaaveplein 28, Amsterdam**
Reserveren: **activiteiten@vriendenvandeplantage.nl**
o.v.v.: **Hoe maakt U het?**

Plantagegedicht

De naam van de asielzoeker

Hij pakte een stuk karton
begon erop te tekenen met een viltstift
Eerst verschenen kleine bergen die op heuvels leken
een zon, je kon niet zien of hij onderging of opkwam
Toen verscheen een rivier aan de linkerzijde
als een slinger kwam zij van de bergen naar beneden
Aan de rechterkant tekende hij huizen
huizen met platte daken
met veel te grote deuren en ramen
zulke vredige dorpen heb ik veel gezien
Hij tekende kinderen, wel twintig kleine poppen
schapen als wandelende wolken
Ik zag een tedere glimlach op zijn lippen
mijn dorp, zei hij met trots
Hij keek er enkele minuten naar
sloot zijn ogen
Toen hij ze opende, opende verdriet haar venster
Helikopters cirkelden boven de horizon
huizen begonnen te branden
pantservoertuigen staken de rivier over
Hij tekende soldaten
ze leken op zwarte kogels met armen en voeten
Na vijftien minuten was de koffiepauze om
wij moesten aan het werk
Zo gaat dat nu eenmaal in een fabriek
de tekening belandde in de kartonbak
Acht maanden heb ik met hem gewerkt, elf jaar geleden
Wat was ook alweer de naam van die jongeman
een man die nog te jong was om volwassen te worden

Ali Şerik

uit 'Hartslagen van de mus' (2015)

Verkrijgbaar in de
boekhandel

ISBN 9789024448494

COLOFON

Redactie Erik Hardeman, Ariejan Korteweg,
Liedewij Loerakker en Evelien Boer
Vormgeving Liedewij Loerakker
Uitgave Vereniging Vrienden van
de Plantage,
Nieuwe Keizersgracht 108,
1018 VG Amsterdam
Bestuur Joop Hox, Evelien Boer, René
Mentink, Liesbeth de Ruijter,
Monica van Steen en Kathleen
Warners

WORD VRIEND VAN DE PLANTAGE

Nieuwe leden aanmelden via
www.vriendenvandeplantage.nl.
Contributie particulieren €20,
huisgenoten €8, instellingen/bedrijven
vanaf €50 p.j. Betalingen NL04 INGB
0004 4314 90 t.n.v.
Vereniging Vrienden van de Plantage,
Amsterdam.

HIER DE
ADRESSTICKER